

Mr VIDOJE MILADINOVIĆ

asistent

OPOZIVANJE USLOVNE OSUDE

1. Razlozi za opozivanje uslovne osude

Uslovna osuda predstavlja odlaganje izvršenja kazne učiniocu (laksjeg) krivičnog dela, pod uslovom da osuđeni za određeno vreme ne izvrši novo krivično delo. Ako lice, prema kome je izrečena uslovna osuda, ne izvrši za određeno vreme novo krivično delo i ispuni sve uslove koje mu sud postavi, utvrđena¹⁾ kazna neće biti izrečena odnosno izvršena. Međutim, ako osuđeni u određenom roku učini novo krivično delo ili pak ne ispuni postavljene uslove, uslovna osuda će se opozvati, a utvrđena kazna izreći i izvršiti.

Krivični zakon SFRJ predviđa tri razloga za opozivanje uslovne osude. Ti razlozi su: a) opozivanje uslovne osude zbog izvršenja novog krivičnog dela, b) opozivanje uslovne osude zbog ranije učinjenog krivičnog dela i c) opozivanje uslovne osude zbog neispunjenja određenih obaveza.

a) Opozivanje uslovne osude zbog izvršenja novog krivičnog dela predviđeno u čl. 54 KZ SFRJ može biti dvojake prirode: obavezno i fakultativno.

Obavezno opozivanje uslovne osude postoji onda kada uslovno osuđeni u vreme proveravanja učini jedno ili više krivičnih dela za koja mu sud izrekne kaznu zatvora od dve godine ili u dužem trajanju. Dakle, kada sud primenom pravila o odmeravanju kazne za novo krivično delo izrekne kaznu od dve ili više godina zatvora, on mora opozvati uslovnu osudu izrečenu za ranije krivično delo. Prema tome, (osnov za obavezno) opozivanje uslovne osude zavisi od težine izrečene kazne. Sa opozivanjem uslovne osude, sud će izreći i ranije utvrđenu kaznu, pa će primenom pravila o odmeravanju kazne za dela u sticaju prema čl. 48 KZ, izreći jedinstvenu kaznu za oba krivična dela i njihovog izvršioca uputiti na izdržavanje kazne.

Fakultativno opozivanje uslovne osude postoji u slučaju kada uslovno osuđeni u vreme proveravanja (kušnje) izvrši jedno ili više kri-

¹⁾ Novi Krivični zakon SFRJ (koji je donet 28. 9. 1976. godine, a stupio na snagu 1. 7. 1977. godine) uvodi termin „utvrđena” umesto ranijeg termina „izrečena” kazna. Čini nam se da novi termin unosi dosta nejasnoće, koja je po našem mišljenju bila nepotrebna. Naime ako sud samo utvrđuje, a ne izriče kaznu, onda bi ona mogla čak da ostane ne saopštena osuđenom i da se on zadrži u neizvesnosti o opomeni na kaznu koju je sud utvrdio. Ako se pak, što se u praksi verovatno i radi, osuđenom saopštava utvrđena kazna, onda je ona njemu praktično izrečena, pa se ne vidi zašto je trebalo unositi nejasnoću koju povlači sadašnja formulacija.

vičnih dela za koja mu sud izrekne kaznu zatvora manju od dve godine ili novčanu kaznu. U ovakvom slučaju sud po slobodnoj oceni donosi odluku o tome hoće li opozvati uslovnu osudu ili neće. Ono na šta ga zakon obavezuje kod donošenja ovakve odluke jeste to da uzme u obzir sve okolnosti koje se odnose na učinjena krivična dela i učinica, a posebno srodnost učinjenih krivičnih dela, njihov značaj i pobude iz kojih su učinjena (čl. 54 st. 2 KZ).

Okolnosti koje zakon nalaže da budu uzete u obzir, igraju odlučujuću ulogu pri oceni težine novog krivičnog dela i društvene opasnosti učinioca dela. Iako zakon omogućava da se uslovna osuda ne opozove i u slučaju kada je učinilac izvršio više krivičnih dela, treba imati u vidu da je to praktično moguće u izuzetnim slučajevima. To se uglavnom u praksi ograničava na slučajeve izazvanih verbalnih delikata, uglavnom kod uvrede i klévete i nekih nehatnih delikata posebno u domenu saobraćajne delikvencije. Srodnost krivičnih dela može ukazati na sklonost uslovno osuđenog učinioca ka određenoj vrsti delikata, što će uticati na donošenje odluke o opozivanju uslovne osude. Motiv izvršenja krivičnog dela ima posebnu ulogu ne samo u utvrđivanju sklonosti uslovno osuđenog, već i za procenu karaktera njegove ličnosti, njegovih pogleda na život i pojedine društvene vrednosti pa i na društvo u celini. Tek kad sve ove okolnosti budu uzete u obzir i proučene, može se znati da li se „svrha kažnjavanja može u potpunosti ostvariti i bez opozivanja uslovne osude ili pak to nije moguće”.²⁾

Pošto razmotri napred izložene okolnosti sud može doneti odluku da opozove uslovnu osudu ili da je ne opozove.

Ako sud donese odluku da opozove uslovnu osudu on će, kao i u prethodnom slučaju, primenom odredaba o sticanju (čl. 48 KZ) izreći jedinstvenu kaznu za dela u sticaju, s tim što će i za novo delo utvrditi kaznu uzimajući kaznu iz uslovne osude kao utvrđenu.³⁾

Ukoliko sud ne opozove uslovnu osudu, on može da postupi dvojako: da za novo krivično delo izrekne uslovnu osudu, i da za novo krivično delo izrekne bezuslovnu kaznu. Ako sud ustanovi da i za novo krivično delo treba da izrekne uslovnu osudu, on će opet primenom pravila o odmeravanju kazne za dela u sticaju iz čl. 48 KZ utvrditi jedinstvenu kaznu za ranije i novo krivično delo i odrediće novi rok proveravanja u granicama od jedne do pet godina računajući od dana pravosnažnosti nove presude. U drugom slučaju kada sud donese odluku da ne opoziva uslovnu osudu, ali za novo krivično delo izrekne kaznu zatvora, tada će doći do prekida roka proveravanja i do upućivanja uslovno osuđenog na izdržavanje kazne zatvora. Vreme provedeno na izdržavanju kazne zatvora neće se računati u vreme proveravanja iz izrečene uslovne osude za ranije delo. Proveravanje koje je prekinuto nastaviće se posle izdržane kazne za drugo delo. Ako je za novo krivično delo izrečena bezuslovna novčana kazna rok kušnje kod uslovne osude za prvo delo se ne obustavlja.⁴⁾

²⁾ Dr Božidar Kraus, Opozivanje uslovne osude, Pravni život, 1957/br. 8—9 str. 13.

³⁾ Dr Ljubiša Jovanović, Krivično pravo, Opšti deo, Beograd, 1978 str. 301.

⁴⁾ Dr Ljubiša Jovanović, cit. delo, str. 301.

b) Drugi razlog za opozivanje uslovne osude jeste ranije učinjeno krivično delo. Naime, ako se posle izricanja uslovne osude sazna za krivično delo koje je osuđeni izvršio pre nego što mu je izrečena uslovna osuda, onda to može biti osnov za opozivanje uslovne osude. Prema čl. 55 KZ SFRJ sud će opozvati uslovnu osudu ako posle njenog izricanja utvrdi da je uslovno osuđeni izvršio krivično delo pre nego što je uslovno osuđen i ako oceni da ne bi bilo osnova za izricanje uslovne osude da se znalo za to delo. Da bi sud ocenio da li treba opozvati uslovnu osudu ili ne, on za to ranije učinjeno krivično delo mora da utvrdi kaznu. Ako utvrđena kazna bude iznad dve godine zatvora ili u dužem trajanju, onda je sasvim jasno da osnova za izricanje uslovne osude nije ni bilo a samo se nije znalo za ovo delo, tako da će sud obavezno opozvati uslovnu osudu i izreći jedinstvenu bezuslovnu kaznu. Međutim, ako sud utvrdi kaznu zatvora do dve godine ili novčanu kaznu onda će on ceniti da li će opozvati uslovnu osudu ili ne. Tako, ako postoji srodnost između ranijeg i sadašnjeg krivičnog dela ili ako se radi o istom krivičnom delu i ako je pri tome pokazana upornost ili su izvršena iz istih motiva, jasno je da izrečena uslovna osuda gubi svoj osnov i svoje opravdanje jer da se za sve ovo znalo u vreme njenog izricanja, ona ne bi bila izrečena. Odluku o opozivanju uslovne osude po ovom osnovu sud može doneti samo u toku vremena proveravanja. Suprotno tome, ako takve okolnosti ne stoje, ako je delo rezultat nehata ili je izvršeno pod dejstvom jakog spoljnog činioca kao izazova ili je samo delo male društvene opasnosti, a nema nišeg što bi menjalo sud o ličnosti učinioca, onda nema samim tim ni osnova za opozivanje uslovne osude, jer bi ona bila izrečena i da se za ovo delo znalo u vreme njenog izricanja.

c) Najzad, treći razlog za opozivanje uslovne osude jeste neispunjenje određenih obaveza (čl. 56 KZ SFRJ). Kao što smo videli, sud može prema čl. 52 st. 2 KZ da u uslovnoj osudi odredi da će se kazna izvršiti ako osuđeni u određenom roku ne vrati imovinsku korist pribavljenu izvršenjem krivičnog dela, ne naknadi štetu koju je prouzrokovao krivičnim delom, ili ne ispuni druge obaveze predviđene krivično-pravnim odredbama. Ako je u uslovnoj osudi naloženo ispunjenje neke od ovih obaveza u određenom roku, pa u tom roku uslovno osuđeni ne ispuni ovu obavezu, sud može da postupi dvojako. On može da produži rok za ispunjenje obaveze u okviru vremena proveravanja ili pak da opozove uslovnu osudu i izrekne kaznu koja je utvrđena u uslovnoj osudi. Međutim, sud ima još jednu mogućnost, a to je da oslobodi uslovno osuđenog od ispunjenja određene obaveze ili da je zameni drugom odgovarajućom obavezom predviđenom zakonom, ako ustanovi da je iz opravdanih razloga ne može ispuniti.⁵⁾

Dakle, kao što vidimo svi razlozi za opozivanje uslovne osude su fakultativne prirode, osim u slučaju kada je izvršeno krivično delo za koje sud izrekne kaznu zatvora od dve godine ili u dužem trajanju.

⁵⁾ Miroslav Đorđević, Opozivanje uslovne osude zbog izvršenja novog krivičnog dela, Jugoslovenska advokatura, 1958/3, str. 50.

2. Vreme proveravanja i opozivanja uslovne osude

Vreme proveravanja ili kušnje je onaj vremenski period u kome sud stavlja na probu uslovno osuđenog izvršioca krivičnog dela da on svojim ponašanjem potvrdi ili opovrgne prognozu o nepotrebnosti izvršenja kazne prema njemu za to delo. Proveravanje se vrši, kao što smo videli, ispunjavanjem niza uslova i ukoliko ti uslovi ne budu ispunjeni, uslovna osuda se mora ili može opozvati. Taj rok provere je, dakle, istovremeno i rok za izvršenje obaveza sadržanih u presudi o izricanju uslovne osude pa, prema tome, i rok za opozivanje uslovne osude. Ukoliko uslovno osuđeni ispuni sve uslove, tj. izvrši sve obaveze naložene presudom u okviru roka proveravanja tada uslovna osuda ne može biti opozvana.

Trajanje proveravanja može biti određeno od strane zakonodavca na dva načina: fiksno ili određivanjem raspona tj. gornje i donje granice. Fiksno utvrđivanje sastoji se u tome što zakonodavac određuje jedinstven rok kušnje za sva krivična dela ili pak za pojedine grupe krivičnih dela s obzirom na njihovu težinu prema zaprećenoj kazni. Ovaj način utvrđivanja roka proveravanja, probe ili kušnje uslovno osuđenog učinioca imao je za osnov ujednačavanje sudske prakse i onemogućavanje proizvoljnosti, s jedne strane, i očuvanje snage represije, s druge strane.⁶⁾ Zbog sputavanja slobode sudova i onemogućavanja realne procene potrebnog vremena s obzirom na ličnost, tj. zbog onemogućavanja principa individualizacije, što je u biti same uslovne osude, danas se sve manje primenjuje ovaj metod zakonskog regulisanja roka proveravanja. Relativno određivanje, koje danas dominira u zakonodavstvima, sastoji se u zakonskom utvrđivanju donje i gornje granice trajanja proveravanja. Predviđanjem ovih granica teži se ostvarenju dva cilja: prvo, da se omogući sloboda sudu u određivanju potrebnog vremena za proveru ponašanja određenog učinioca jednog konkretnog krivičnog dela i time ostvari što šira individualizacija ove mere, i drugo, da se u granicama realnosti očuva ujednačenje sudske prakse i onemogućće ekscesni slučajevi.

Naše krivično zakonodavstvo prihvata relativno određivanje roka proveravanja.⁷⁾ Prema čl. 52 KZ proveravanje uslovno osuđenog lica može trajati od jedne do pet godina. U okviru ovih granica sud može da se slobodno kreće tj. da utvrđuje rok proveravanja u svakom konkretnom slučaju. Određivanje donje granice zakonodavac zasniva na činjenici da bi provera u trajanju ispod jedne godine bila nerealna, a određivanje gornje granice zasnovano je na korisnosti. Naime, polazi se od činjenice da bi trajanje roka proveravanja iznad pet godina izgubilo svrhu probe i pretvorilo bi se u specifičnu meru represije.

Utvrđivanje roka kušnje vrši sud u navedenim zakonskim granicama u svakom konkretnom slučaju na osnovu istih onih okolnosti ko-

⁶⁾ Vidi opširnije o tome Dr Tihomir Vasiljević, Uslovna osuda, Mostar, 1935., str. 203—205.

⁷⁾ Izuzetak od ovog pravila postoji jedino u slučaju kada se pomilovanjem zameni izrečena kazna uslovnom osudom. U tom slučaju vreme proveravanja traje tri godine i uz uslovnu osudu ne može se izreći ni zaštitni nadzor, ni izvršenje posebnih obaveza. Vidi čl. 3 Zakona o pomilovanju, „Službeni list SFRJ” br. 4 od 14. januara 1977. godine.

je je uzeo u obzir kod odmeravanja kazne. Drugim rečima, na osnovu istih pravila o odmeravanju kazne čije se izvršenje odlaže, sud određuje i vreme trajanja proveravanja. Pošto su isti osnovi za odmeravanje vrste i iznos kazne, to je jasno da će postojati u izvesnoj meri odnos između visine utvrđene kazne, naročito kada se radi o kazni lišenja slobode i dužine trajanja roka kušnje. Pravilo je dakle, da rok proveravanja bude duži što je kazna veća i obratno, ali u granicama određenim zakonom. Odstupanja su moguća na bazi dejstva neke izuzetne okolnosti vezane za ličnost učinioca. Tako, ako se radi o ličnosti koja je u svemu pozitivna, rok će biti kraći nego što bi po srazmeri sa kaznom trebalo da bude i obrnuto.⁸⁾

U okviru utvrđenog roka proveravanja uslovno osuđeni ne sme da izvrši novo krivično delo i to za celo njegovo trajanje. Izvršenje drugih obaveza može biti naloženo za jedno kraće vreme u okviru roka proveravanja. Otuda je i moguće da se rok za izvršenje ovih obaveza produži i do isteka roka proveravanja.

Opozivanje uslovne osude vrši se u toku trajanja roka proveravanja odnosno kušnje. Kada bude izvršeno krivično delo za koje je uslovno osuđenom izrečena kazna zatvora preko dve godine, uslovna osuda će biti opozvana, a ako je kazna zatvora u manjem iznosu od dve godine ona može biti opozvana. Prema tome, do opozivanja uslovne osude može doći u svakom trenutku za vreme trajanja roka proveravanja. Tok proveravanja prekida se opozivanjem uslovne osude.

Od pravila da se uslovna osuda opoziva u toku trajanja roka proveravanja postoji jedan opšti i nužan izuzetak. I po tom izuzetku, rok opozivanja uslovne osude razlikuje se od roka proveravanja. Naime, uslovna osuda se može opozvati i posle isteka roka proveravanja u trajanju od godine dana. Dakle, rok opozivanja uslovne osude duži je od roka proveravanja odnosno kušnje za godinu dana. Do ovog opozivanja uslovne osude još za godinu dana, tj. do isteka jedne godine od završetka roka proveravanja može doći u dva slučaja. Prvi slučaj je kad je uslovno osuđeni u toku roka kušnje izvršio krivično delo koje povlači opozivanje osude a to je presudom utvrđeno tek posle isteka vremena proveravanja i drugi, ako osuđeni ne ispuni neku od presudom naloženih obaveza u roku koji mu je određen. Ovaj drugi slučaj će postojati onda kada se rok za izvršenje naloženih obaveza poklapa sa rokom proveravanja, tako da traje do poslednjeg dana proveravanja.

Iz teksta čl. 57 KZ ne vidi se jasno da li je ovo naknadno opozivanje od godine dana posle isteka roka proveravanja uvek fakultativno ili je obavezno u slučaju izvršenja krivičnog dela za koje je izrečena kazna preko dve godine zatvora, a ako je izrečena kazna ispod ovog iznosa fakultativno. Čini nam se ispravnije ovo drugo jer je u skladu sa uslovima za opozivanje uslovne osude predviđenih u čl. 54 KZ SFRJ.

⁸⁾ Dr Stanko Frank, Teorija kaznenog prava po Krivičnom zakoniku od 1951. godine, Opšti deo, Zagreb, str. 255.

3. Postupak za opozivanje uslovne osude

Nesumnjivo i nesporno je da postupak za opozivanje uslovne osude, u slučaju izvršenja novog krivičnog dela za vreme roka kušnje, pokreće javni tužilac. To isto bi se moglo reći i za neispunjenje svih onih obaveza čije izvršenje nalaže javni interes. Međutim, postoji dilema ko će pokrenuti postupak za opozivanje uslovne osude u slučaju naknade štete, neplaćanja alimentacije, kao i u slučaju vraćanja imovinske koristi pojedincu do koje je uslovno osuđeni došao izvršenjem krivičnog dela. Ako je krivično delo takve prirode da se goni po službenoj dužnosti, čijim su izvršenjem ili u vezi sa njim nastale obaveze za uslovno osuđenog, logično je da bi nadležnost za pokretanje postupka pripadala javnom tužiocu i onda kada nisu ispunjene obaveze iz presude prema oštećenom. Po našem mišljenju, tužilac bi, pošto sazna za neispunjenje ovih obaveza, bio dužan da pokrene postupak za opozivanje uslovne osude u kome će sud utvrditi postojanje razloga njihovog neispunjenja i na osnovu toga doneti odluku o opozivanju uslovne osude ili o eventualnom produženju roka za njihovo ispunjenje ili pak o njihovom ukidanju.

S obzirom da Zakon o krivičnom postupku⁹⁾ nije izričito predviđeo mogućnost pokretanja postupka za opozivanje uslovne osude od strane drugih krivično procesnih subjekata u slučaju kada javni tužilac ne pokrene ovaj postupak, bez obzira da li se radi o krivičnim delima koja se gone po službenoj dužnosti ili po privatnoj tužbi, mogu se zauzeti različita gledišta. Tako, prof. Vasiljević smatra, da u svim slučajevima, pa i u ovom, pravo na pokretanje postupka pripada samo javnom tužiocu, jer se radi o raspolaganju krivičnom sankcijom, „koja je stvar javnog poretka o kome se stara javni tužilac”.¹⁰⁾ Prema njemu bi oštećeni bio dužan da obavesti javnog tužioca o neispunjenju obaveze iz uslovne osude, a javni tužilac bi, vezan načelom legaliteta, bio dužan da pokrene postupak za opozivanje uslovne osude. Sta više, javni tužilac bi bio dužan da pokrene ovaj postupak i onda kada oštećeni to i ne želi, kada ne daje takvu inicijativu. Ovo gledište bi se moglo prihvatiti sa jednom korekcijom, a to je da oštećeni može da pokrene postupak u slučaju kada javni tužilac to ne učini na njegovu inicijativu. Oštećeni ne preuzima nikakvu funkciju raspolaganja sankcijom, jer tu funkciju vrši sud koji ceni ima li mesta opozivanju uslovne osude zbog neispunjenja naložene obaveze ili ne. U slučaju da nema mesta opozivanju uslovne osude, sud može nerealnu obavezu ukinuti. Tako pokretanje postupka za opozivanje uslovne osude može dovesti i do suprotnog efekta — do ukidanja obaveze, a zadržavanja uslovne osude. Stoga smo mišljenja da bi trebalo da Zakon o krivičnom postupku osim javnom tužiocu, da pravo i ostalim ovlašćenim tužiocima, pod određenim uslovima, da pokrenu postupak za opozivanje uslovne osude.

Postupak za opozivanje uslovne osude i izvršenje krivične sankcije pokreće se pred sudom koji je sudio u prvom stepenu i izrekao uslov-

⁹⁾ Zakon o krivičnom postupku donet je 24. decembra 1976. godine („Sl. list SFRJ” br. 4/77), a stupio na snagu 1. jula 1977. godine.

¹⁰⁾ Dr Tihomir Vasiljević, Postupak za opozivanje uslovne osude zbog neispunjenja određene obaveze, *Jugoslovenska revija za krivično pravo i kriminologiju*, 1968/4, str. 630—633.

nu osudu. Sudija koji za to bude određen (a to može biti i istražni sudija) saslušaće osuđenog, ako je dostupan. Pre početka saslušanja sudija je dužan da osuđenom predoči učinjeni predlog za opozivanje uslovne osude kako bi se on mogao braniti. Osuđeni može zahtevati da iskaz odnosno izjavu daje samo u prisustvu svoga branioca. Isto tako, osuđeni može svoju izjavu dati i u pismenoj formi. Međutim, branilac ne može dati izjavu umesto osuđenog.

Saslušanje osuđenog ima za cilj da se putem njegovog iskaza provere navodi dati u predlogu, kao i da se utvrde razlozi neispunjenja postavljene obaveze. Nakon saslušanja osuđenog, sudija pristupa sprovođenju potrebnih izviđajnih radnji radi utvrđivanja činjenica i prikupljanja dokaza bitnih za donošenje odluke o opozivanju uslovne osude.¹¹⁾ Sprovođenje potrebnih izviđaja najčešće obuhvata izjave od oštećenog koji može dati korisne podatke o uzrocima neizvršenja obaveza osuđenog, naročito u pogledu obaveza prema njemu, zatim u proveravanju činjenica koje je naveo osuđeni na svom saslušanju,¹²⁾ kao i u prikupljanju drugih dokaza važnih za donošenje konačne odluke.

Pošto sve ove radnje budu obavljene predsednik veća zakazuje sednicu veća na kojoj se odlučuje o podnetom zahtevu za opozivanje uslovne osude. Veće je sastavljeno od trojice stalnih sudija. Na ovu sednicu obavezno se pozivaju ovlašćeni tužilac, osuđeni i oštećeni. Nedolazak ovih lica ako su uredno pozvani, ne sprečava održavanje sednice veća. Na sednici veća sudija izvestilac izlaže stanje stvari, a ovlašćeni tužilac, osuđeni i njegov branilac i oštećeni, stavljaju primedbe, zatim ukazuju na pojedine momente bitne za odluku i na kraju daju svoju ocenu u pogledu učinjenog predloga.

Ako se u toku sudnice utvrdi da osuđeni nije ispunio obavezu koja mu je bila određena presudom, sud može novom presudom odlučiti trojako: a) da opozove uslovnu osudu i odredi da se utvrđena kazna izvrši, b) da odredi nov rok za ispunjenje obaveze zbog koje je pokrenut postupak i c) da ukine ispunjenje obaveze kao uslov koji povlači opozivanje uslovne osude. Dakle, bez obzira za koju se odluku sud opredeli, odluka se donosi u formi presude. Ovo zbog toga, što je „opozivanje uslovne osude po svom značaju i sadržini radnja suđenja: sud se ne ograničava samo na utvrđivanje da li je osuđeni ispunio obavezu čijim je ispunjenjem osuda bila uslovljena, već je dužan da utvrdi i druge činjenice i okolnosti, i odluči koju će od mogućnosti predviđenih u čl. 56 KZ SFRJ koristiti, tj. treba da oceni opravdanost opozivanja ili daljeg opstajanja uslovne osude, odnosno izmene postavljenih uslova i obaveza, zbog čega je to po sadržini i suštini akt suđenja”.¹³⁾ Međutim, ako sud nađe da nema osnova ni jedne od navedenih odluka, on će rešenjem obustaviti postupak za opozivanje uslovne osude. U ovakvom slučaju, proveravanje će se nastaviti do isteka roka kušnje, i ukoliko ne bude novog razloga za opozivanje, uslovna osuda će ostati na snazi.

¹¹⁾ Dr Čedomir Stevanović, Krivično procesno pravo, Posebni deo, Skriptarnica KKSSO Pravnog fakulteta u Nišu, 1978., str. 197.

¹²⁾ Dr Tihomir Vasiljević, Komentar Zakona o krivičnom postupku, Beograd, 1977., str. 581.

¹³⁾ Dr Tihomir Vasiljević, op. cit. str. 583.

RÉVOCATION DE LA CONDAMNATION CONDITIONNELLE

— R é s u m é —

L'auteur expose la révocation de la condamnation conditionnelle dans la législation pénale Yougoslave. Ainsi, d'après la Loi pénale de la République Socialiste Fédérative de Yougoslavie il y a trois fondements pour la révocation de la condamnation conditionnelle, à savoir: la révocation de la condamnation conditionnelle en raison de l'exécution d'une nouvelle infraction, la révocation de la condamnation conditionnelle en raison d'une infraction commise auparavant et la révocation de la condamnation conditionnelle en raison du non-accomplissement d'obligations déterminées.

L'auteur explique dans une mesure plus ou moins large tous les trois fondements, en exposant à ce sujet les variantes possibles que le tribunal peut appliquer dans chacun de ces fondements. Ensuite l'auteur développe dans le texte ultérieur de son travail la question des délais pour la révocation de la condamnation conditionnelle. La durée de la vérification peut être déterminée de la part du législateur de deux manières: elle peut être fixe ou par la détermination de l'étendue c'est-à-dire de la limite supérieure et inférieure. La législation pénale yougoslave a adopté la détermination relative du délai de vérification, c'est-à-dire ce délai de vérification peut durer d'un an à cinq ans.

A la fin l'auteur expose la procédure de la révocation de la condamnation conditionnelle. D'après la Loi de procédure pénale, pour la révocation de la condamnation conditionnelle la procédure est initiée par le procureur public. Eu égard que la Loi de la procédure pénale n'a pas prévu expressément la possibilité d'initier la procédure pour la révocation de la condamnation conditionnelle de la part des autres sujets de procédure judiciaire criminelle dans le cas que le procureur public n'a pas initié la procédure, l'auteur plaide en faveur de la thèse qu'il faut attribuer ce droit aussi aux autres procureurs autorisés.